

ling medført en større Forskel paa Arbejdsgiver og Arbejder end tidligere, men endnu er Grænsen dog ret flydende, og der er, som det ogsaa er blevet fremhævet under Diskussionen, adskillige Arbejdsgivere, hvis Stilling ingenlunde er en saadan, at man derfor bør udelukke dem i et Forslag, der tilstiger at hjælpe ubemidlede Folk under Ulykkestilfælde. Dette er derfor efter min Formening Forslagets svageste Punkt, og det er herpaa, jeg har rettet min Kritik. Jeg mener, at efter et Forslag, der tilstiger at vilje hjælpe dem, som under Ulykkestilfælde ere uheldig stillede, hvad enten det nu gælder om at hjælpe en, der selv er kommen til Stade, eller dem, der overleve den, der har mistet Livet, maa Samfundet have en Forpligtelse til at yde en anden Understøttelse end den, der gives gennem Fattigvæsenet. Dette humane Krav maa under Debatten om vort Lovforslag her have foresvæbet de Herrer allesammen; det har været det Centrum, hvorom deres Tanker have kredset, men de have ganske vist ikke som Socialdemokratiet villet lade denne Tanke gaa helt ud; de have standet paa Halvvejen eller ere i alt Fald ikke naaede ret langt frem. Smidlertid tror jeg alligevel, at det maa blive det Centrum, hvorom alting drejer sig, naar man skal lovgive med nogen Virkning paa Ulykkesforsikringens Omraade. Det er nemlig ikke nok, at man ejer Sagkundskab og Evne til at udforme disse Spørgsmaal, saaledes som jeg skal erkende, at der er ærede Medlemmer her i denne Sal, der have. Der kræves ogsaa at have et Princip. Princippet er Materialet, eller, hvis jeg maatte bruge et Ord, som vilde passe ind i det Foredrag, det ærede Medlem fra Aalborg har holdt, saa vil jeg sige, at det er Raad, som venter paa Gros, som skal sætte System i det; Sagkundskaben er Værktøjet dertil. Ja, jeg kunde sige, at Billedet, naar jeg her taler om Gros, passer ogsaa paa det ærede Medlem fra Aalborg, thi han paastaar jo, at han nærer en særlig Kærlighed til Arbejderne. Jeg vil altsaa ønske, at hans Sagkundskab maatte bidrage til, at dette rigtige Princip, eller i alt Fald det Princip, jeg her har fremhævet, maatte saa Lejlighed til nogenlunde at gøre sig gældende, naar der endelig foreligger et færdigt Udvalgt fra det nedsatte Udvalg. — Der fremkom ogsaa en Udtalelse fra det ærede Medlem fra Ringkøbing. Det synes overhovedet, som om det ærede Medlem misforstod mine formentlige Misforstaaelser. Jeg har nemlig fremhævet, at jeg beklagede, at denne Ulykkesforsikring væsentlig var i Hænderne paa det private Initiativ, paa

private Selskaber, og jeg ønskede i Modsetning dertil en Statsforsikring. Selv om vi ikke, hvad jeg naturligvis er klar over, saa det, som Socialdemokraterne ønske, er jeg dog ganske sikker paa, at en Statsforsikring vil være at foretrække fremfor Forsikring gennem private Selskaber paa dette Omraade. Det ærede Medlem mente, at der ikke vilde opstaa de Stridigheder, jeg havde frygtet, mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, idet Arbejdsraadet afgjorde det hele. Det er ganske vist, at for saa vidt kunde maatte Stridighederne blive færre, men udelukkede ere de dog næppe. Maaſte komme de snarest til at staa mellem Selskaberne og Arbejdsgiverne. Stridigheder tror jeg altid der vil være Fare for, naar det bliver private Selskaber, der saa Lov til at overtage det hele vedrørende Ulykkesforsikringen. Statsforsikring er derfor efter min Mening utvivlsomt det eneste forsvarlige, og jeg vilde i alt Fald ønske, at det maatte blive et af Resultaterne af Udvalgets Arbejder, at en saadan maatte komme til at erstatte den private Forsikring. — Jeg skal nu kun henvende nogle Ord til det ærede Medlem fra Aalborg. Jeg skal for en Sikkerheds Skyld sige, at jeg anerkender hans Sagkundskab og Dugtighed paa dette Omraade, og jeg er heller ikke bange for at yde ham en Tak, fordi han, der er Højremand, overhovedet har beskæftiget sig med Spørgsmaal vedrørende Arbejdsverdenen. Det er jo nemlig ikke af den Slags Ting, man træffer saa overordentlig hyppigt, at Højremænd interessere sig for de særlige Arbejderspørgsmaal, vi Socialdemokrater have været temmelig ene om at fremsætte. Jeg skal altsaa fuldstændig villig erkende, at det ærede Medlem har indlagt sig Fortjeneste derved. Men paa den anden Side maa jeg have Ret til at gøre Indvendinger, naar der foreligger et Forslag som dette, hvor det ærede Medlem indrømmer, at han har været medvirkende. Jeg maa der kunne tillade mig at gøre Indvendinger, som jeg tror ere i Arbejdernes velforstaaede Interesse. Det synes i det hele taget, som det ærede Medlem har villet inddele Modstanderne af Lovforslaget i Fareklasser, som om der var en vis Forskel paa os, der øvede Kritik over for dette Forslag. Over for den højtærede Indenrigsminister var det mere den stille Resignation, der prægede det ærede Medlems Udtalelser. Over for det ærede Medlem fra Møen (Wøsten) var det dog saa nogenlunde, hvad man kunde kalde Moderation, han gjorde i alt Fald ikke noget stærkt Angreb paa det ærede Medlem, fordi han ikke indtog samme Standpunkt som det ærede Medlem fra Aalborg. Over for Social-